

Listamaðurin Fridtjof Joensen Til áminningar

Hin 19. juli slóknaði Fridtjof. Hóast hann hevur verið sjúkur seinastu tíðina, so kom hetta ógvuliga óvæntað. Tey, ið stóðu honum næst, hava mist so ómetaliga nógv, vit onnur kenna eisini stóran sakn, og tjóðin øll hevur mist ein av frægum listamonnum sínum. Tó arbeiði hansara standa eftir hann sum ein dýrabarur mentunararvur, og tí vil minnið um hann altíð liva hjá okkum og hjá komandi ættarliðum.

Fridtjof var borin í heim í Mikladali hin 20. sept. 1920.

Foreldrin vóru Bernhardina, ættað úr Sandavági og Poul Joensen úr Mikladali. Pápin var skipstímrari, og hann var ikki bert við at byggja skip, men gjørdi eisini tekningar til tey. So tað var ikki eftir fremmandum, at Fridtjof hevði so framúr góðar gávur til at tekna, og harafturat hava Mikladalsmenn altíð verið

tíltíknir góðir handverkarar og eisini talt fleiri listamenn sínámillum. So ættarbregði og tann vakra stórbara náttúran: høg fjøll, djúpur dalar og hitt máttmikla havið hava verið við at gjørt Fridtjof til ein framúrskarandi listamann við nógvum fjølbroyttum evnum.

Tíðliga flutti familjan úr Mikladali og til eitt pláss, ið ikki stóð aftanfyrri í náttúruvakurleika, til Klaksvíkar, og her kom Fridtjof at búgva tað mesta av ævi síni, hóast hann tey seinastu 12 árin kom at vera nógv í Havn, og hóast hann var góður við Mikladal, so var Klaksvíkin hansara eitt og alt, hann var Klaksvíkingur við liv og sál.

Undir 2. heimsbardaga kom Fridtjof í læru á Tuxham, henda læra var sera hent seinni hjá honum, tá arbeiði hansara skuldu stoypast. Eisini fór hann á maskínistiskúla og so út í heimin at sigla. Seinni var

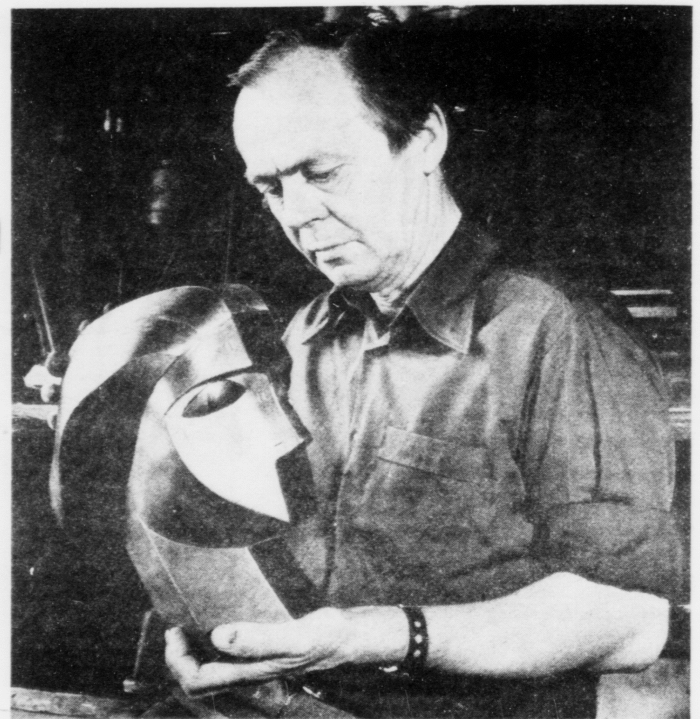
Myndir: Kalmar og Allan

hann so við m.a. trolara og hvalaveiðubáti.

Frá tíð hansara á sjónum stava nógvur blýantstekningar av teim ymsu av manningunum, og øll eru líka bilsin yvir, hvussu meinlíkar tær eru persónunum.

Fridtjof giftist Karini av Húsum og høvdu tey heim sitt í Klaksvík 3 fingur tey børnini, men høvdu ta stóru sorg at missa 2 smádreingir, eftir behludu tey dótrina Bernhardina.

Fridtjof gjørdi tekning-

Fridtjof hevur gjørt flestu av standmyndunum kring landið, millum annað minnisvarðan fyri teimum sjólatnu í Vági

ar at byrja við, men fór so undir at skera í træi, og hetta eydnaðist eisini sera væl. Arbeiði hansara vóru á fleiri framsýningum, tó Fridtjof ynskti at arbeiða enn meira fjølbroytt, eitt ynski var at gera standmyndir. Sum tann rættligi maður hann var, so visti hann, at honum tørvaði útbúgving, og tí søkti hann um upptøku á myndahøggaraskúlanum í København, og tað eydnaðist honum at sleppa inn. 47 ára gamal var hann tá, eitt óført dirvi í hesum

aldri og við familju at halda avstað. Langt fyrri dag byrjaði Fridtjof arbeiðsdag sín harniðri, tí hann mátti fáa sum mest burtur úr hesi lærutið, ið bert var 2 ár. Og væl kom eisini burturúr. Tað sást á framsýningini í Losjuni í Havn. Beint heimkomin hevði hann hesa, og var hetta fyrsta sjálvstøðuga framsýning hansara, og væl var hon vitjað og so væl umtókt, at alt var selt eftir stuttari løtu. Her sást eisini, hvussu konan Karin var honum ein góður stuðul og hevði djúpa fatan av evnum hansara. Losjan var so hugnaliga prýdd av henni, og tá so Fridtjof burturav ætlaði at livbjarga sær og familjuni bert við sínum listaarbeiði, so hevur tað ikki altíð verið lætt at húsast, og onkran saknir mega tey hava kent, tó alt fór fram í sátt og semju. Men leingi fingur Karin og Fridtjof ikki saman, alt ov tíðliga varð hon tikin frá honum, og var hetta sjálvsagt honum ein dyggur smeytur. Dótturin og arbeiðið gjørdur, at hann yvirlevdi og kundi halda áfram.

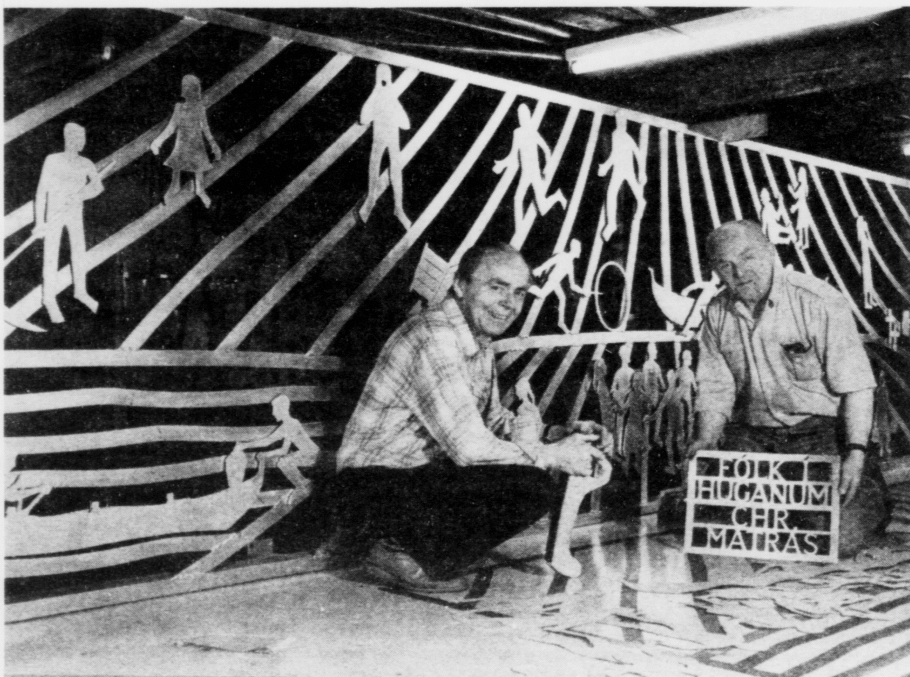
Ar seinni hevði Fridtjof ta lukku at mæta Josfrid, og hjá henni fekk hann ikki bert eitt hugnaligt heim, men eisini allan tann stuðul, hann hevði neyðugan í kravmikla arbeiði sínum.

Hesi seinastu 20 árin, Fridtjof fekk at virka í, hevur hann givið okkum ein ríkan og margbroyttan arv. Tað, onnur í okkara landi hava skrivað, yrkt og sungið um, hevur Fridtjof latið eftir seg í standmyndum, relieffum, træskurðum og tekningum.

Fyrsti minnisvarðin hjá Fridtjof er norðuri við Gjögvi. Tá tú stígur inn um grindina, verður tú hugtikin av tí sermerkta vakra umhvørvinum, tú merkir, her er friðhalgað stað vigt teimum ið ongantið komu aftur. Og so skurðmyndin sjálv. Mamman við soninum og dótrini, hvat tala ikki andlitsbráini, tú lesur ta ræðuliga sorg, tey hava upplivað at missa tað besta her á jørð, men eisini at livið má halda áfram við sínum krøvum, stríði og hvíld, og tó saknir vil altíð vera har.

Ja, Fridtjof hevur ikki bert nýtt evni síni, sitt arbeiðssemi og sitt ágrýtni, men hann hevur lagt nakkað av sál síni í øll arbeiði síni. Og tí varð eisini boð eftir honum allastaðni frá.

Fyri 12 árum síðan kom eg at kenna Fridtjof, henda stillføra, litlilætna mann. Hóast hávi varð gjørdur av honum bæði her á landi og í útlandum,

Niðri í smíðjuni hjá Wenzel Petersen har hann gjørdi relieffid til skúlan á Viðareidi

